

NE UBEŽIŠ

Jože Šmit

Kdor bil na zemlji je spočet,
je bil zato, da bi jo ljubil:
ah, vse premajhen je ta svet,
da bi pozabil jo in zgubil,
četudi si morda poet.

Četudi včasih ubežiš
od nje v svetove onostranstva,
kjer lepih sanj se veseliš,
spet k zemlji, kakor iz pregnanstva,
skesan in nežen pohitiš.

In spet zaljubiš se na smrt
v pokrajino deževno, v ceste,
ki hodiš kdaj po njih potrta,
in v zemske ljubice nezveste
in v prazen vrč, ki z njim si sprta.

PETDESET LET

Gospa V. L.

Jože Šmit

Petdeset let, to je malo,
a mnogo za eno srce,
če je veliko jokalo,
če ga spomini bole.

Petdeset let! In spet dnevi
mimo človeka gredo,
z njimi spominov odmevi,
ah, naj ne bo ti hudo.

Če si veliko ljubila,
ljubezen te ne zapusti,
še bodo leta minila,
ti pa boš ista, kot si:

Dobra in mlada in zala
sredi ljudi in sveta,
ki si v življenju mu dala
tople utripe srca.

Petdeset let, to je malo,
a mnogo za eno srce,
če je veliko razdalo,
če ga poznajo ljudje.

AGNUS DEI

(Nadaljevanje)

Ivan Zorman

Ko so prinesli Antona v Tinkino sobo, je bil stari Jeran še v postelji. Spal ni. Že nekaj ur je ležal z odprtimi očmi, prisluškoval Tinkinemu dihanju in razmišljal. Samega sebe ni poznal, tako se je spremenil v teh nekaj dneh. Postaral se je in navdal ga je občutek, da je drugim in sam sebi odveč. Malodušje mu je upognilo tudi hrbet in če bi se pogledal v zrcalo, bi videl, da mu je obraz upadel, kakor da bi šla čezenj desetletja.

Kmalu bova spet skupaj, Mana, se je spomnil rajnice in si zaželel, da bi že skoro legel k njej. Na črno marmorno ploščo bi kraj ženinega vklesali še njegovo ime... in Rokovo... Za imena vseh je dovolj prostora na gladkem, bleščečem kamnu in za vsa trupla dovolj zemlje pod njim.

Smrti se nikoli ni bal. Gledal je nanjo kot na nekaj, kar mora priti ob svojem času, čemur se ni mogoče ogniti. Vendar si je tudi želel ni nikoli. Bil je močan in zdrav; če ga je kdaj pritislila bolezen, je vedel, da se izliže. Čutil je, da ga življenje potrebuje na vsakem koraku in da je z vsemi skupaj vprežen v voz vsakdanjih skrbi in opravkov. Sedaj se je nenadoma videl potisnjenega v stran in nikomur potrebnega. Lastni sin ga je nagnal kakor paglavca. Ne razumeš! Kar si počel, je greh! Kriv si! Po ustih bi ga moral, da bi za vselej pomnil, kako se govori z očetom. Pa ga ni. Še rekel mu ni ničesar. Vse, kar je vedel o slabem sam, kar sta govorila o dobrem Matej in Rok in kar je vedel povedati o tem Leon, vse se je zasukalo pred njim v kolobar zmedenih misli in nerešenih vprašanj. Občutek krivde in odpor proti